

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

343.7

Szerző: *D. Keresztész Gyula:*Cím: *A mások áldozatai.*

Idő

"1917"

Személy

Forrás: *Magyarország*

Bp.

1917. IV. 4.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

A mások áldozatai 498

A Zrinyi-utcai főkapitányság épületében sok tragédiának a szála futnak össze az akták rengetegében. Sok apró dráma, melynek mélyét vizsgálva, a látszólag jelentéktelen ügyekből egész tragédiák bontakoznak ki.

Ezekből a tragédiákból mutatok be néhányat, mint olyant, melyek fölött a törvényhozóknak is érdemes elgondolkodniok. E tragédiák szereplői mind előttem fordultak meg s közvetlenül érezhettem történetüknek borzalmasságát.

Fiatal, jó családból származó budapesti urileányt állitanak elém. Az arca csinos, szép szája bizonytalan úterszerűséggel csukódik össze, s amint beszél, könyei peregnek... A bűne: lopás. Pénzt lopott. A neve: A... Lujza.

— Miként süllyedt ennyire? — kérdezem részvétellel.

— Az apám — kezdi — magasabb állású állami tisztviselő volt... Boldog életet éltünk s egyszer — ezelőtt öt évvel — édesanyám bálba vitt... Bemutattak egy fiatal embert. Egyenruhát, szép, aransujjtásos egyenruhát viselt. Jól szórakoztam vele, táncoltatott, mikor, úgy éjfél tájban, az édesanyám hirtelen rosszul lett. Egy közös férfiismerősünk hazavitte anyámat s az udvarlóm azt

mondotta, hogy pár perc múlva, ha visszajön a közös ismerősünk, majd én is hazamegyek. Ezalatt pedig itatott. Pezsgővel itatott s mikor elkábultam, kocsi hozatott, beleültetett. Azt hittem, hazamegyünk, holott az ő legénylakására érkezünk. Rémülten eszméltem, ám ő megfogta a karom: maradjon, nem lesz bántódás. Pohár vizet kértem, s ő hozta be a vizet. Mikor megittam, eszméletemet veszítettem...

— Odahaza — később — kiderült a szörnyű helyzetem. Családom elűzött magától: menj gyermeked atyjához. Az utcára taszítottak, de én hiába kerestem gyermekem atyját, az eltűnt, rettegett egy szerény bíról ítélőtől, mely megítélte volna a tartásdíjat. A kaszinóban azonban nem volt rest dicsekedni... Dolgoztam, míg birtam, utóbb már nem birtam a munkát, — loptam, hogy a gyermekem ne éhezzen...

Megfeddem, de egyszersmind megvigasztalom. A könyve állandóan hulldogál, s így szól:

— Ez a benső és szívből jövő dorgálás öt év óta az első meleg szó, melyet hozzám intéztek.

Másnap egy tizenkilencéves, fekete hajjú leány áll előttem: O. Margit, O is lopott: hétszáz koronát. Intelligens, kellemes arc.

— Úljön le. Mondja el, hogy juthatott ennyire?

— Atyám — kezdi — egy itagy cégnek a vezetője s én egyetlen gyermeke vagyok. A felsőbb iskolákat mint jó tanuló végeztem. Zeneakadémiai diplomám van, angolul, franciául, németül úgy beszélek, mint anyanyelvenem. De eljött «O», egy fess, szőke bankhivatalnok s megkérte szüleimtől kezemet. Házasságot ígért... Atyámnak, anyámnak sürgős családi ügyben el kellett utazniok. A vőlegényem egyedülteimet kihasználta (a cselédet elküldte jó messzire, a város végére) és szerelmes szavakkal, öngyilkossággal fenyegetődve, revolverrel kényszerített arra, hogy a már kitűzött esküvő előtt legyek a felesége... Szüleim megtudták mindent, kiutasítottak a házból. Azóta évek múltak s nem hallottam külföldre szökött csábitómról. Dolgoztam irodában, voltam nevelő és zenekarvezető. Szüleimhez vissza akartam menni, de kitagadtak. Megtagadtak. Atyám

még a nevét is megváltoztatta. Rossz társaság, az emberek komizsága megutáltatták velem az életet. Mondja, kapitány ur, vajjon van-e joga a törvénynek és a társadalomnak addig engem elítélni, míg csábitóm szabadon futkároz egy újabb áldozat után? En loptam, beismerem, de ismerjék be a bölcs törvénytudók, hogy egy tolvaj engem is meglöpt s tőlem az egész életemet rabolta el. A meddig az itt nem áll, addig nem tartozom számadással senkinek, csak az egy jó Istennek, aki majd megbocsát...

Pár nap mulva a harmadik áll előttem: H. Ilona. Hetven koronát lopott lakásadójától. Atyja vidéken jómódu gazdatiszt volt. Heten vannak testvérek. Mindössze tizenhétéves. Jó nevelésben részesült. Két év előtt megjelent a csábitó. Atyja sorvasztó betegségben meghalt s anyja egyedül maradt a gyermekekkel. Megtörtént itt is. A testvérek mint pestises beteget kerülték, szidták, gyalázták, ócsárolták. H. Ilonának pokollá vált az élete. Feljött Pestre, hogy tisztességes munkát keressen. De itt is csak a fiatalsága és a tisztessége kellett s nem a két keze munkája. A szép élet csömörré változott lelkében. Egy tisztességes állás kínálkozott, de azt mondták, szerezzen ahhoz való tisztességes ruhát. Kölcsönt kért ismerőseitől, nem kapott. Lopott, hogy ruhát vegyen. S most tőle senki sem kérdi, hogy mit vettek el az ő életéből...

Törvényhozók, szociológusok, filológusok, pszichológusok, bírák, ügyészek, rendőrök, szolgabírák s a jótékonyaságból sportot űző filiszterek, aranytollu írók, kik oly szépen és szinpadiasan tudtok megalkotni minden rendeletet, erkölcsi s lélektani törvényt: töletek, egyikőtöktől sem rabolták el becsületet, lelket és szívet, csak pénztárcát és fehérműt! Ha nem találja meg az ügyetlen rendőrség, majd vesztek újat! De hol vegyen leánybecsületet Ilona, Margit és Lujza? Hol van ezeknek a szent és nagy értékeknek az áruháza? Törvény kellene, mely kimondja, hogy az ilyen gavalléroknak tizévi fegyház jár...

Keresztessy Gyula dr.
rendőrkapitány.